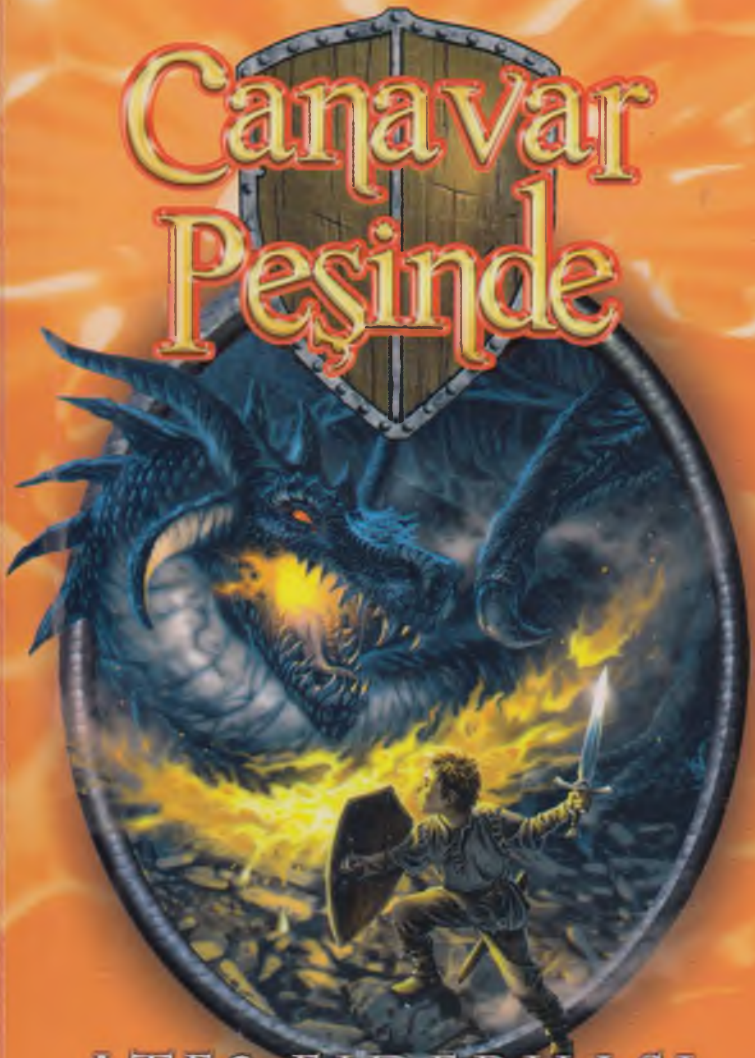
ADAM BLADE

Canavar Peşinde

ATEŞ EJDERHASI

FERNO

Canavar Peşinde

Avantia'yı korumakta olan altı canavar var:

Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron, Dağ Trolü Arkta, At-Adam Tagus, Kar Canavarı Nanuk ve Alev Kuşu Epos. Bu canavarlar, Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle, bir zamanlar korudukları toprakları yerle bir etmeye başladılar.

Antik Yazıtlar'da beklenmedik bir kahramanın ortaya çıkacağı kehaneti yazılı. Bir çocuğun canavarları lanetin etkisinden kurtarıp, krallığı kurtaracak bir maceraya atılacağı yazıyor.

Bu çocuğun kim olduğu bilinmiyor.

Tek bilinen, zamanın artık gelmiş olduğu...

Serinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Deniz Yılanı Sepron
- Dağ Trolü Arkta
- At Adam Tagus
- Kar Canavarı Nanuk
- Alev Kuşu Epos

ISBN 978-975-999-485-3

9 yaş ve üstü

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

5.00 TL

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2010

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 1
Ateş Ejderhası Ferno
Beast Quest
FERNO
The Fire Dragon
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-485-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Working Partners Limited, 2007
© İllüstrasyonlar: Orchard Books 2007
© Kapak İllüstrasyonu: David Wyatt 2007
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Son okuma: Zübeyde Abat
Çeviren: Bahar Ulukan
Grafik uygulama: İlknur Muştu
Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları
Telsiz Mah. 85. Sok. Altay Apt. No.100 Zeytinburnu / İSTANBUL
Tel. : 0212 - 546 86 32 / 39 - 46 - 57
info@beyazbalina.com.tr

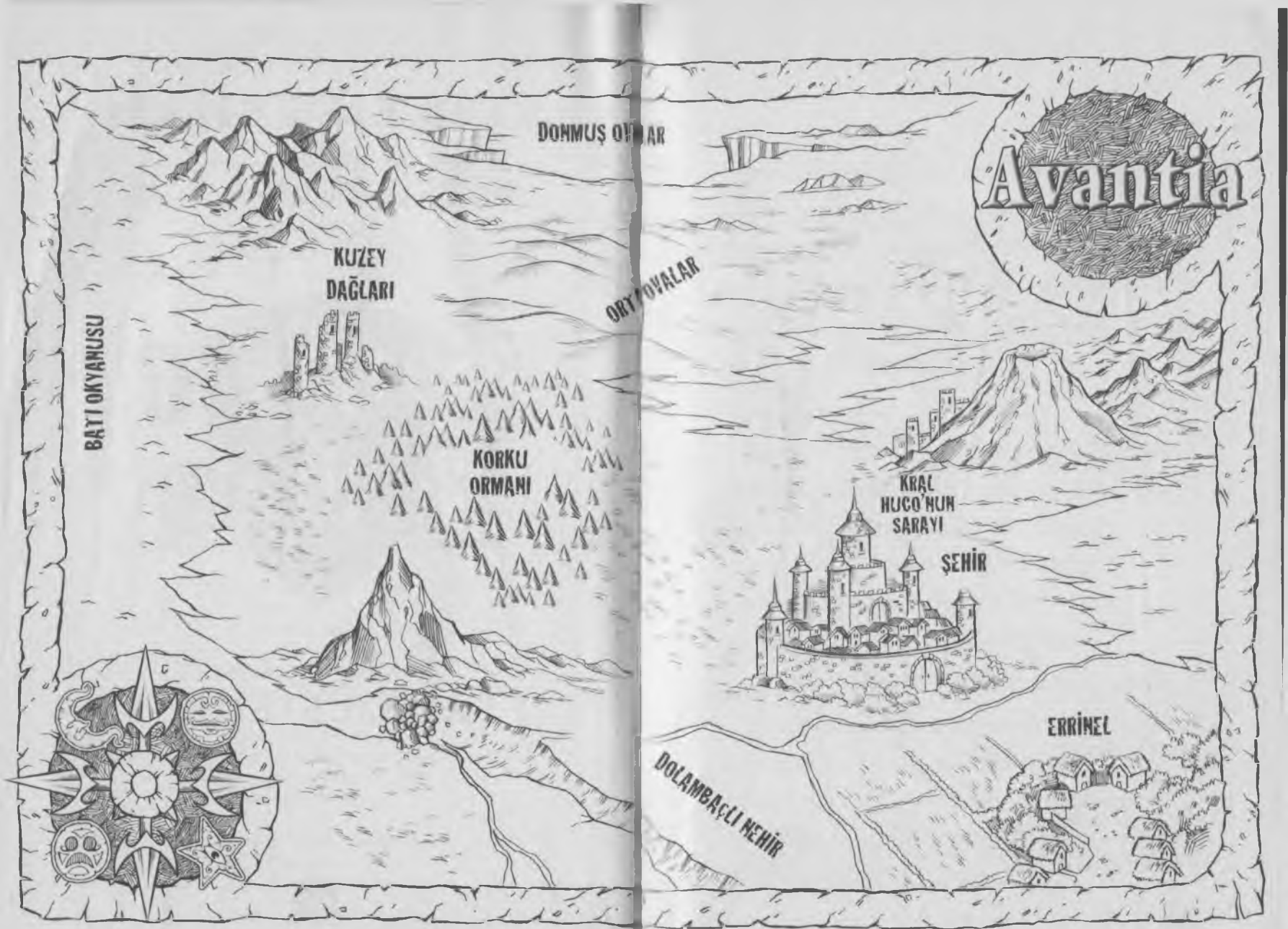
Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
E-posta : info@yelpaze.com.tr
Tel. : 0212 546 86 57 Faks: 0212 546 86 64

ATEŞ EJDERHASI

FERNO

ADAM BLADE

Avantia
DONMUŞ OR AR
KUZEY
DAĞLARI
ORTA OVALAR
BATI OKYANUSU
KORKU
ORMANI
KRAL
HUGO'NUN
SARAYI
ŞEHİR
ERRİNEL
DOLAMBAÇLI NEHİR

Avantia Krallığı'na hoş geldin. Benim ismim Aduro, Kral Hugo'nun sarayında yaşayan iyi bir büyücüyüm. Aramıza zor bir zamanda katıldın. Sana açıklamama izin ver...

Antik Yazıtlar'da, barış içindeki krallığımızı bir tehlikenin beklediği yazılı.

İşte o gün geldi.

Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle altı Canavar, yani ateş ejderhası, deniz canavarı, dağ trolü, at-adam, kar canavarı ve alev kuşu ortaya çıktılar. Bu Canavarlar, bir zamanlar korudukları toprakları şimdi yerle bir ediyorlar.

Avantia, şu anda büyük bir tehlike içinde.

Antik Yazıtlar'da beklenmedik bir kahramanın ortaya çıkacağı kehaneti yazılı. Bir erkek çocuğunun Canavarları lanetin etkisinden kurtarıp, krallığı kurtaracak bir maceraya atılacağı yazıyor.

Bu çocuğun kim olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, zamanın artık gelmiş olduğu ...

Genç kahramanımızın bu maceraya girişecek cesareti ve yüreği olsun diye dua ediyoruz. Olan biteni izleyip beklerken bize katılacak mısın?

Avantia seni saygıyla selamlar,

Aduro

GİRİŞ

Cesur Caldor, dağın eteğinde duruyor, bronz zırhı sabahın solgun ışığında parlıyordu.

"Ateş ejderhası yakınlarda. Bunu hissedebiliyorum," dedi şövalye. Kılıcını dağın zirvesindeki sise doğrulttu. "Krallığımızın kurtulması için onun durdurulması gerekiyor!"

"İyi şanslar efendim," dedi uşağı Edward.

Caldor, zırhlı bir eldiven takmış olduğu elini Edward'ın omzuna koydu. Belki de birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerdi, ikisi de farkındaydı bunun.

Şövalye, engebesiz ve karanlık tepeyi tırmanmak için döndü. O sırada ayağı bir kayaya takıldı ve kaydı. Ama kararlı bir tavırla kendisini toparladı ve ağır ağır tırmanmaya başladı. Kısa bir süre sonra sisin içinde gözden kayboldu.

Geriye yalnızca ürkütücü bir sessizlik kalmıştı. Edward ürperdi.

Birdenbire dağ sarsılmaya başladı.

Edward, ayaklarından bacaklarına doğru yayılan titreşimleri hissedebiliyordu. Dev bir sarsıntı onu yere doğru savurunca tökezleyerek düştü ve çenesini yere çarptı. Ağzında metalik bir tat hissetti birden. Kandı bu!

Neler oluyordu?

"Caldor!" diye bağırdı Edward. Altındaki

kayalar yer değiştirirken, güçlükle ayağa kalktı. "Geri dön!"

Ancak sesi, havayı dolduran çatırtılar ve ezilme sesleri arasında kayboldu. Dağ, şiddetle sarsılıyordu. Üstüne mi yıkılacaktı yoksa?

Edward paniğe kapılmıştı. Kalbi küt küt atarak başını yukarı kaldırdı ve aşağıya doğru sarkan iki kayanın hareket etmeye başladığını gördü. Kayalar kımıldadıkça, jilet gibi keskin kenarları gün ışığında parıldıyordu. Birdenbire dev baltalar gibi havada savruldular. Edward kendini yere atacak zamanı ancak buldu.

Önündeki sis dağılırken, bir an için, dağın kenarına tutunmuş olan Caldor'u gördü. Ardından şövalyenin arkasında bir şey şahlandı ve Edward parlayan bir gözle kayış gibi bir derinin kalın pullarını gördü.

Bu, dev bir ejderhanın sivri dikenli kafasından başka bir şey değildi!

Birdenbire her şeyi anladı. Efendisi haklıydı.

Canavar gerçekten de yakındaydı. Bu bir dağ değildi... ejderhanın ta kendisiydi! Bakışlarını korkuyla yere diken Edward, ejderhanın kuyruğunun üstünde durduğunu, Caldor'un da Canavarın sırtına tutunmakta olduğunu fark etti! Aşağı doğru sarkan o iki kaya parçası ise, ejderhanın dev kanatlarından başka bir şey değildi. Koşup kaçmak istedi ama korkudan kaskatı kesilmişti.

Ağır ağır solumakta olan ejderhanın hareketlerini görebiliyordu şimdi. Yaratık tısladıkça, burun deliklerinden duman çıkarıyordu.

"Caldor, geri dön!" diye bağırdı Edward tekrar. Ama tüyler ürpertici bir gürleme, onun sesini bastırdı.

Ejderha, havada şiddetle çırpmaya hazırlandığı kanatlarını esneterek tekrar açtı.

"Havalanıyor!" diye bağırdı Edward. "Caldor, çabuk ol!"

"Geri dön!" Edward, Caldor'un sesini zar zor duyuyordu. "Şehre git. Kral Hugo'yu uyar. Koş!"

Edward daha yerinden kıpırdayamadan, ejderha, kuyruğunu ani bir hareketle salladı. Çocuk havaya fırladı ve sert bir şekilde yere düştü. Yerde nefesi kesilmiş halde titrerken, korkunç Canavar havaya yükseldi. Caldor'un tüyler ürperten çığlıkları, Edward'ın kulaklarında yankılanıyordu.

Çocuk, ayağa kalkmaya çalışarak, efendisinin ardından koşmak istedi. Ama ejderha çoktan havalanmıştı bile. Kükrediği zaman, turuncu bir alev demeti gökyüzünde parladı. Ejderha, uzaklara doğru gözden kaybolurken, Caldor'un zırhlı eldivenlerinden biri, alevler içinde ve dumanı tüterek yere, Edward'ın yanı başına düştü.
Eldivenin parmakları, altın bir anahtarı kavramıştı.

Edward, Caldor'un çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu. Ardından, etrafa bir sessizlik çöktü. Şövalye gitmişti.

Ateş ejderhasını Marvel'in lanetinden kurtarma görevi, başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

BİRİNCİ BÖLÜM

GİZEMLİ ATEŞ

Tom düşmanına sert sert bakıyordu.

"Teslim ol, hain!" diye bağırdı.

"Teslim ol, yoksa kılıcımın tadına bakarsın!"

Elindeki demir çubukla saman balyasına sıkı

bir darbe vurdu. "İşin bitti artık!" diye bağırdı. "Bir gün tüm Avantia'nın en iyi silahşörü olacağım. Hatta babam Hızlı Taladon'dan bile daha iyi!"

Tom, babasını her düşündüğünde olduğu gibi, yüreğinin sızladığını hissetti. Onu bebekken alıp büyüten amcasıyla yengesi, Tom'a babasından hiç söz etmemişlerdi. Annesi öldükten sonra babasının Tom'u neden onlara bıraktığını hiç açıklamamışlardı.

Demir çubuğu yerine koyarken "Bir gün gerçeği öğreneceğim," diye yemin etti kendi kendine.

Kasabaya dönerken, birden keskin bir koku geldi Tom'un burnuna.

"Duman!" diye düşündü.

Durup etrafına bakındı. Solundaki ağaçlardan gelen sıcak hava dalgası ona çarparken, zayıf bir çatırtı duydu.

Yangın çıkmıştı!

Tom, ağaçların arasından geçip bir tarlaya daldı.

Tarladaki altın renkli başaklar yanmış, geriye siyah kökler ve havada asılı bir duman bulutu kalmıştı. Tom, manzaraya dehşetle bakakaldı. Nasıl olmuştu bu?

Yukarıya baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Bir an, koyu bir cismin uzaktaki tepelere doğru hareket ettiğini gördüğünü sandı. Ama tekrar baktığında gökyüzü bomboştu.

Birden birinin ona seslendiğini duydu. "Kim var orada?" diyen kişinin sesi, çok kızgın çıkıyordu.

Tom, dumanların arasından birinin, tarlanın diğer ucundan hışımla ona doğru gelmekte olduğunu gördü.

"Ormandan mı geliyorsun?" diye sordu adam, sert sert. "Bunu kimin yaptığını gördün mü?"

Başını iki yana sallayan Tom, "Hiçbir canlıya rastlamadım," dedi.

Gözleri parlayan çiftçi, "Burada tekinsiz bir şeyler oluyor," dedi. "Haydi git ve amcana olanları anlat.

Kasabamız Errinel, lanetlendi. Hatta belki biz de onunla birlikte lanetlendik."

Tom döndü ve ayakları, zaman zaman kapkara olmuş ağaç köklerine takılsa da olabildiğince hızla koştu.

Nefes nefese kasaba meydanına vardı. Kasabalılar meydanı doldurmuştu. Ne işleri vardı burada? Çarşının kurulduğu gün değildi ki. Meydanın ucundaki bir bankın üstünde duran amcasına bağırarak, el sallıyorlardı.

"Tarlalarda yangın çıkmış! Bakalım başımıza daha neler gelecek?!" diye bağırdı bir adam.

"Bela gün geçtikçe artıyor!" diye bağırdı başka bir kasabalı.

"Canavarlar şeytana dönüştüler!"

Avantia'nın, - kimsenin gerçekten var olup olmadığını bilmediği bir ateş ejderhası da dahil olmak üzere - altı Canavar tarafından

korunduğu söylenirdi. Tom bunu biliyordu.

"Irmağı gördün mü?" diye sordu bir kadın. "Su seviyesi o kadar alçaldı ki yakında içme suyumuz da kalmayacak."

"Lanetlendik," diye inledi yaşlı bir adam.

Tom'un amcası sert bir sesle "Ben lanete inanmam," dedi. "Ama kasabamızın yardıma ihtiyacı var. İçimizden birinin krala gidip, ondan yardım istemesi gerekiyor."

Tom, bir adım öne çıkıp "Saraya *ben* giderim," dedi.

Kasabalılar "Böyle bir göreve bir çocuk yollanır mı hiç? Yok artık!" diyerek güldüler.

"Kral, ona bir çocuk yolladığımız için bizimle alay eder."

Tom'un amcası sakin bir sesle konuştu. "Hayır, Tom. Sen çok gençsin. Kasabanın lideri benim. Ben gideceğim."

Birdenbire üstü başı kurum ve is içinde kalmış küçük bir çocuk, kalabalığın arasına daldı.

"Yardım edin!" dedi nefes nefese. "Lütfen yardım edin! Ambarımızda yangın çıktı!"

"Beyler! Hemen kovalarınızı alıp nehre gidin!" diye haykırdı Tom'un amcası kalabalığa. "Diğerleri ise ambara giderken yanlarına kürek alsınlar. Eğer su yetmezse, yangını toprakla söndürmeye çalışacağız. Çabuk olun!"

Adamlar aceleyle söylenenleri yaparken, Tom, amcasına baktı. "Henry Amca, kasabanın sana ihtiyacı var," dedi. "Lütfen izin ver, senin yerine ben gideyim."

Tom'un amcası ciddi bir tavır takınarak "Sanırım er ya da geç seni dış dünyaya salmak zorundayım," dedi.

Gözlerini uzaklara dikmişti. "Belki de olması gereken budur..." Ardından kendini toparladı ve tekrar Tom'a döndü. "Evet, krala gitmelisin. Ve kaybedecek vakit yok; yarın ilk iş yola çıkmalısın!"

İKİNCİ BÖLÜM

ŞEHRE YOLCULUK

Tom yola koyulduğunda, etraf karanlıktı. Ama güneş yükseldiğinde, bir felaketle karşıya karşıya kalmış tek şehrin Errinel olmadığını gördü. Uzun adımlar atarak kasabadan uzaklaştıkça, kavrulup simsiyah olmuş sayısız tarladan geçti. Kurumuş hendeklerin çizdiği patikalar, bir zamanlar oralardan derelerin geçtiğini gösteriyordu.

Yorgun kaslarını ve ağrıyan ayaklarını umursamayarak, sabahtan öğlene dek yürüdü. Şehre yaklaştıkça, yürüdüğü tozlu yolda ona başka insanlar da katıldı. Atlılar hızlı bir tempoyla yanından geçip giderken, ailelerle, yüklerinin ağırlığı altında ezilmiş eşekler, ağır ama sabit adımlarla ilerliyorlardı. Tom, insanların birbirleriyle fısıldaştıklarını duyabiliyordu. Herkes kıtlık ve tehlikeden kaçıyormuş gibi görünüyordu. Belli ki yardım istemek için saraya giden, yalnızca o değildi. Tom, adımlarını hızlandırdı.

Şehrin gökyüzüne doğru yükselen dev kapıları, nihayet önünde belirmişti. Kapılar ardına dek açıktı. Kapılardan geçerken Tom, sevincinden yerinde duramıyordu. Saraya varmasına çok az kalmıştı! Dar ve kalabalık sokaklara dalarak yoluna devam etti. Tek amacı, çabucak saraya varmaktı.

Başını kaldırıp ileriye doğru baktığında, sarayı görebiliyordu.

Diğer binalar, sarayın mor sütunları ve su yeşili cam kubbelerinin yanında minnacık kalmıştı. Tom, hayatında ilk defa böyle bir şey görüyordu!

Ancak sarayın avlusuna açılan ana kapıdan içeri adımını attığında, umutsuzlukla inledi. Önünde uzun bir kuyruk vardı ve neredeyse hiç ilerlemiyordu.

Bir asker, "Kralın kâtibini görmek için mi geldin?" diye sordu Tom'a.

"Hayır, kralı görmeye geldim!" dedi Tom.

Asker gülerek, "Önce kralın kâtibini görmen gerekiyor," dedi. "Kralı kimin görebileceğine o karar verir. Sıraya girsen iyi olur, saatlerce beklemen gerekecek."

"Burada öylece bekleyemem!" dedi Tom. "Kasabamın yardıma ihtiyacı var, hem de acilen!"

"Hepimizin yardıma ihtiyacı var," diye atıldı, sakalı dizlerine dek uzanan iri yarı bir adam. "Batıda kabaran dev dalgalar bizi mahvetti.

Denize bariyerler inşa etmemiz gerekiyor ama kralın yardımı olmadan bunu yapamayız!"

"Kuzeyde de korkunç kar fırtınaları çıktı," dedi yaşlı bir kadın. "Tüm krallık tehlikede! Ve bu lafımı bir kenara yazın; Canavarların marifetleri bunlar."

"Canavarlar mı?" dedi iri yarı adam, yüzünde küçümseme dolu bir ifadeyle. "Şaka yapıyor olmalısınız!"

Kadın, kızgın bir ifadeyle adama baktı. "Kimse Canavarlara inanmıyorsa, onları durdurmayı nasıl başaracağız? Canavarlar, bir nedenden ötürü bize düşman oldular. Evet, kötü bir şey Canavarları rahatsız etti..."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Tom. Ama kadın arkasını dönüp uzaklaştı.

Tom, birden kendini Errinel'deki tepelerin

ardında gördüğü karanlık şekli düşünürken buldu. O gördüğü, bir Canavar olabilir miydi?

Yoksa ateş ejderhası mıydı? Tom önündeki uzun sıraya tekrar baktı ve kararını verdi. Buraya kralın yardımını istemeye gelmişti ve saraya izinsiz girmek anlamına gelse bile, yapacağı şey kesinlikle buydu. "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettiği sürece," diye yemin etti, "kasabamı kurtaracağım!" Kalabalığın arasından geçerek geri döndü ve sarayın avlusundan dışarı çıktı

Gece olduğunda Tom, sarayın duvarlarının etrafında dolanmaya başladı. Ayın solgun ışığı, tepesinde parlıyordu.

"Tek ihtiyacım olan, açık bir pencere," diye mırıldandı. "Ya da kilitlenmemiş bir kapı."

Ama sarayın her köşesine muhafızlar

yerleştirilmişti. Tom, sürünerek doğudaki kapıya doğru ilerledi ama kapıya kahverengi üniformalı, iki iri yarı adam yerleştirilmişti.

Birden birinin koştuğunu duydu. Kıyafeti yırtık pırtık olmuş bir çocuk, yalpalayarak karanlığın içinden çıktı.

"Kapıları açın!" diye bağırdı çocuk, sert bir sesle. Tom'un yaşlarındaydı ve üstü başı kir pas içinde kalmıştı. Bir elinde ateşten kararmış

zırhlı bir eldiven, diğerinde ise rulo yapılmış bir parşömen vardı.

"Efendi Caldor'dan haber getiriyorum. Kralı görmeliyim!" diye bağırdı.

Muhafızlar çocuğa yardım etmeye koşarken, kapıları aralık bıraktılar.

"Bu, içeri girmek için tek şansım!" diye düşündü Tom.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KRALIN SARAYI

Muhafızların arkası dönükken, Tom hızla kapıdan içeriye süzüldü ve gölgelere gizlenerek yavaş yavaş avluda ilerlemeye başladı. Açık bir kapıdan, pişmekte olan etin kokusu gelince, Tom'un midesi, gürültüyle guruldadı.

"Mutfak orada olmalı," dedi kendi kendine.

"İçeri girersem, belki krala ulaşmanın bir yolunu bulabilirim."

Kapıdan içeri girerken yüzüne çarpan hava o kadar sıcaktı ki, amcasının Errinel'deki demirci ocağını hatırladı. Ateşlerin üstüne dev demir kazanlar asılmıştı. Mutfaktaki hizmetçiler etrafta dolanıp duruyor, güveç kazanını karıştırıyor ya da gümüş servis tabaklarına yiyecek koyuyorlardı.

O sırada iri yarı bir kadın, aceleyle Tom'un yanına yaklaştı. "Ah nihayet!" diye bağırdı. "Sen yeni mutfak görevlisi olmalısın."

"Ne? Ah evet, doğru," diye onayladı Tom çabucak.

"Ben aşçıyım," diye sözlerine devam etti kadın. "Tanrıya şükür buradasın! Yemek servisi yapan iki kız hastalandı ve kralın çorbası neredeyse hazır. Elimizde kalan azıcık yiyeceği ona götürebilirsin."

Tom, sarayda yiyecek sıkıntısı yaşandığına inanamıyordu.

Krallığın durumu, tahmininden de kötüydü.

Tom, aşçıyı takip etti ve tabaklarda sunulmaya hazır yiyeceklerin durduğu yere gittiler. Hizmetçilerden biri, Tom'a servis tabağını tek eliyle kaldırıp başının üzerinde nasıl dengede tutacağını anlattı. Ardından Tom'u ve diğer hizmetçileri kralın yemek salonuna yönlendirdi.

Tom'un kalbi hızla çarpıyordu. Kral Hugo, ince uzun mumların yandığı kocaman bir masanın başına oturmuştu. Koyu renkli gür saçları ve iri kahverengi gözleriyle, Tom'un hayal ettiğinden daha genç görünüyordu. Yeşil kadifeden, eteği uzun bir kıyafet giymiş, etrafı suratsız soylularla çevrilmişti. Tom omuzlarını dikleştirerek elindeki servis tabağını masanın diğer ucuna taşıdı.

"Kralla konuşmam lazım," dedi kendi kendine. "Errinel bana güveniyor."

Kralın yanında kısa boylu ve sakallı, yaşlıca bir adam oturuyordu.
Soluk mavi ve kırmızı renklerde, ipekten bir cübbe giymişti, başında da sivri uçlu bir şapka vardı. Yaşlı adamın gri gözleri, tıpkı boynundaki zincire taktığı mücevher gibi parıl parıl parlıyordu.

Sadece büyücüler böyle giyinir, öyle değil mi? diye düşündü Tom.

"Ulaklar bu kıyafetlerin içinde oldukça aptal görünürlerdi, değil mi?" dedi yaşlı adam gülümseyerek.

Tom'un nefesi kesilmişti. "Zihnimi okudun!" dedi adama.

"Çünkü *ben* bir büyücüyüm. Büyücü Aduro," diye mırıldandı adam, Tom'a dikkatle bakarak. "Ama acaba *sen* nesin, merak ediyorum?"

O sırada yemek salonunun kapıları açıldı. Tom'un sarayın kapısında gördüğü yırtık pırtık kıyafetli çocuk, güçlükle yürüyerek içeri girdi.

Hemen arkasında iki muhafız vardı.

"Beni affedin majesteleri!" diye feryat etti çocuk. Kralın önünde dizüstü yere çöktü ve ateşten kararmış zırhlı eldiveni ona uzattı. Tom, eldivenin parmaklarının altın bir anahtarı kavramış olduğunu fark etti.

"Benim adım Edward, Cesur Caldor'un uşağıyım," dedi çocuk. "Efendim öldü."

"Öldü mü?" diye tekrar etti kral, ayağa

fırlayarak. Öne doğru eğildi. Masanın kenarını sımsıkı kavramış olan parmaklarının boğumları bembeyazdı şimdi. "Olamaz!"

"Ne yazık ki, doğru majesteleri." Çocuğun gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ateş Ejderhası Ferno, onu öldürdü. Av sona erdi."

Tom, kulaklarına inanamıyordu. O zaman Canavarlar *gerçekti*!

Kral Hugo, şatonun kalın duvarlarına oyulmuş pencereden dışarı bakmak için döndü. Tom, pencereye bakınca, gece vakti ışıkları göz kırpan şehri gördü. "En cesur şövalyemi kaybettim!" diye bağırdı kral ümitsizlikle. "Avantia, kaderine terk edildi!"

Büyücü Aduro, odanın ortasına doğru yürüdü. Ciddi ama sakin görünüyordu. "Kralın huzurunda tartışılması gereken acil konular var," diye duyurdu. "Tüm uşakların derhal odayı terk etmesini istiyorum."

Yemek servisi yapan hizmetliler, iki muhafız eşliğinde, fısıldaşarak yemek odasını terk ettiler.

Ben gitmiyorum! diye düşündü Tom.

Neler olup bittiğini öğrenmek için tek şansıydı bu.

Kalanlar odayı terk ederken "Haydi acele edin!" diye emretti Tom'un arkasındaki muhafızlar.

Tom hızla düşünüp, kralın tahtının yanındaki geniş sütunların arkasına saklanmak için geri döndü. Yanağını sütunun soğuk taşına dayadı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki birinin onu duyacağından emindi.

"Kara Büyücü Marvel'e lanet olsun!" diye feryat etti soylulardan biri. "Ateş Ejderhası Ferno hepimizi mahvetmeden, Canavarların üstündeki laneti kaldırmak *zorundayız*!"

Bir lanet! Tom heyecanlanmıştı. Boş bulunup, yüksek sesle içini çekti, ardından hemen eliyle ağzını kapadı.

Uşak Edward, birdenbire arkasına dönüp "Şu gölgedeki de kim?" diye sordu.

"Bir casus!" diye bağırdı Kral Hugo.

"Lütfen açıklamama izin verin!" diye yalvardı Tom, iki muhafız ona doğru ilerlerken.

Diğer yana kaçtı ama üçüncü muhafız Tom'un bacaklarına doğru atıldı. Tom muhafızın üstünden atladı ve "Burada olmamın tek nedeni insanların hayatını kurtarmak!" diye seslendi krala. Muhafızlar, onu hemen kollarından yakaladılar.

"Bu kadarı yeter!" diye gürledi Büyücü Aduro. Herkes donup kalmıştı.

Tom'a doğru yürüyerek, "Onu zindana götürün," diye emretti Kral Hugo. Gözlerini doğrudan Tom'a dikmişti.

Tom, kralın gözlerinin içine ilk kez bakıyordu. Onu başıyla selamladı.

"Dışarı!" diye bağırdı Kral Hugo, bir eliyle kapıları işaret ederek. "Götürün onu!"

Birden Aduro, kralın yanında belirdi. "Bu çocuk iyi bir nedenden ötürü burada bulunuyor. Bunu hissedebiliyorum," dedi ona.

Muhafızlar aniden durdular.

"Emin misin?" diye sordu Kral Hugo, uzun bir aradan sonra.

Aduro, Tom'u işaret ederek, "Benzerliği görmüyor musun?" diye sordu.

Kral Hugo, Tom'a dikkatle bakıp, başını salladı.

Tom, gözlerini kırpıştırdı. Benzerlik mi? Aduro neden söz ediyordu ki?

Büyücü, bir kez daha onun aklını okumuş gibiydi. "Sana göstereceğim," dedi Tom'la göz göze geldiğinde.

Tom onu izlerken, Aduro'nun avucunda küçük, titrek bir alev belirdi. Alevin rengi mora dönüştüğünde, Tom'un heyecandan nefesi kesilmişti.

Kral Hugo, büyülü ateşin içinden Tom'a baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu gerçek olamaz! Hızlı Taladon'un oğlu bu!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AV

"Taladon mu?!" diye tekrarladı Tom. Çok şaşırmıştı.

"Babamı tanıyor musunuz Majesteleri?"

"Ah, evet," dedi kral gülümseyerek. "Tanıdığım en cesur adamlardan biridir."

Sonunda babasına dair bir ipucu bulan Tom, gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti.

Kral, Tom'un kafasında asla canlandıramadığı şeyi görmüştü. Babasının yüzünü.

"Babamın şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Tom, saygılı davranmaya özen göstererek.

Kral Hugo ve Aduro bakıştılar. Kralın huzurundaki tüm soylular öne doğru eğilmiş, dikkatle onları dinliyorlardı.

Kral elini havaya kaldırarak "Onu uzun zaman önce tanımıştım..." dedi. Ardından, yüzünü daha yakından incelemek için Tom'un çenesini kaldırdı.

"Senin adın ne oğlum?"

"Tom," diye cevap verdi büyücü, onun adına. "Majesteleri, sizinle ve Tom'la yalnız konuşmalıyım."

Kral Hugo, huzurundaki kraliyet meclisi üyelerine başıyla işaret ederek, "Sizler

gidebilirsiniz," dedi. "Lütfen uşak Edward'ı onur misafirimiz olarak ağırlayınız."

Edward başını eğip selam verdi ve odadan ayrılmakta olan soylulara katıldı.

Kapılar kapandıktan sonra büyücü, kralı bir kenara çekti.

İkisi heyecanla fısıldaşırlarken, Tom, ne konuştuklarını anlamaya çalışıyordu.

Sonunda Kral Hugo, Tom'u yanına çağırdı. Tom gergin bir tavırla kralın yanına gitti. Ona ne söyleyecekti acaba? Yoksa onu saraydan uzaklaştıracak mıydı?

"Tom, ülkemiz büyük bir tehlikeyle karşı karşıya," dedi kral. "Kara Büyücü Malvel, kadim Canavarların peşine düştü ve nasıl olduysa hepsini kontrolü altına almayı başardı. Altı Canavar, bu topraklara gelen ilk yerleşimcilerden beri Avantia'ya göz kulak oldular ve bizi tehlikeden korudular." Kral Hugo konuşurken, odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Ateş

Ejderhası Ferno, Güney Avantia'yı korur, su kaynaklarının hiç kurumamasını sağlar. Diğer beş Canavarın da buna benzer görevleri var. Ama şimdi hepsi bize düşman oldular ve Malvel yüzünden korkunç zararlar veriyorlar.

En cesur şövalyelerim bile onları sakinleştiremedi."

"Malvel kim?" diye sordu Tom.

"Bir zamanlar dürüst bir yaşam süren, iyi bir adamdı Malvel," dedi Kral Hugo. "Ama bu, uzun sürmedi. Korkunç bir hastalığa yenik düştü. Kıskançlığa."

Hikâyeye Aduro devam etti. "Canavarların Efendisi'ni ve onun, krallığımızın en güçlü yaratıklarıyla olan özel bağını kıskanıyordu. Bu yüzden gizli bilgiyi aramaya başladı. Yani Canavarların doğuşuna dek uzanan bilgeliği ve gücü."

Tom'un ağzı, heyecandan kurumuştu. "Peki Malvel o bilgiyi buldu mu?"

"Evet. Elde ettiği güç, onu kötü biri yaptı ve Malvel'e Canavarların Efendisi ile Canavarlar arasındaki büyülü bağı kıracak gücü verdi.

O zamandan beri Efendi tutsak edilmiş halde ve Canavarları artık Malvel idare ediyor."

"Bu durumda ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Tom.

"Malvel'in büyüsü çok güçlü," dedi Aduro. "Tek umudumuz, Canavarları birer birer özgür bırakacak ve eski hallerine getirecek güce sahip birinin ortaya çıkması. Böylece Canavarlar krallığımızı yerle bir etmekten vazgeçecek, eskisi gibi onu korumaya devam edeceklerdir. Ama..." Bir an durup, sözlerine devam etti. "Halkımız, Canavarların gerçekten var olduklarını öğrenmemeli. Bu yaratıklar, ancak kendi hallerine bırakıldıklarında görevlerini yerine getirebilirler. Canavarların gerçek olmadıklarını söylememizin nedeni de bu zaten."

"Malvel, Canavarları neredeyse durdurulamaz hale getirdi," diye sözlerine devam etti Kral.

"Ferno tüm ürünlerimizi yakıp, ırmaklarımızı kurutuyor. Diğer Canavarlar; yani deniz canavarı, dağ trolü, at-adam, kar canavarı ve alev kuşu ise ülkenin her yanında sellere, çığ düşmesine ve karmaşaya neden oluyorlar.

Onları Malvel'in büyüsünden kurtaramazsak, Avantia'yı yerle bir edecekler. İşte bu nedenle Efendi Caldor'u, Malvel'in ejderhayı büyülemek için kullandığı tasmanın kilidini açmakla görevlendirmiştim." Konuşurken, Tom'a kocaman, altın bir anahtar verdi. "Sadece bu anahtar tasmanın kilidini açabilir."

Tom, anahtarı yavaşça avucunda çevirdi. Oldukça büyük bir anahtardı ama çok hafifti. Yakından bakınca, onun Caldor'un ateşten kararmış zırhlı eldiveninin kavradığı anahtar olduğunu fark etti.

Anlamadım dercesine krala baktı.

"Bu anahtar, Aduro tarafından yaratılmıştı," diye mırıldandı kral, "ama sadece bir kahraman onu kullanabilir. Baban bir zamanlar bana hizmet etmişti, şimdi aynısını senin yapmanı istiyorum. Aduro'nun büyüsü, bana senin içindeki gücü ve sahip olduğun onuru gösterdi. Krallığımdaki herhangi bir şövalyeden eksik kalır yanın olmadığına eminim." Kral gülümsedi. "Kader seni buraya yolladı Tom. Şimdi seni gizli bir göreve göndermek istiyorum..."

Tom, heyecandan ürperdiğini hissetti.

Kral öne doğru eğilerek "Canavar avına çıkmak için hayatını tehlikeye atar mısın?" diye sordu.

"Atarım," dedi Tom, duraksamadan. Kendinden hiç bu kadar emin olmamıştı. *"Ne gerekirse yaparım!"*

BEŞİNCİ BÖLÜM

FIRTINA YOLA ÇIKIYOR

Tom, ertesi sabah erkenden uyandı. Önce nerede olduğunu anımsayamadı. Etrafındaki büyük taş pencerelere ve duvardaki resme bakınca, birdenbire hatırladı. Kralın sarayındaydı, hem de kraliyet misafir odalarının birinde! Heyecana kapılarak çabucak yataktan atladı.

Kapının yanındaki tahta konsolun üstüne yeni kıyafetler ve gümüş zırhlı bir yelek konmuştu.

Tom, koyu renkli pantolonu ve uzun kollu, yünlü gömleği giydi. Ardından, heyecanla, zincirden örülmüş zırhını denedi ve üstüne uyup uymadığına baktı. Zırh son derece güzel bir biçimde örülmüştü ve Tom'un üzerine tam oldu. Zırhı gizlemek için de kahverengi, uzun bir cübbe giydi. Giysi, kolsuz ve son derece sadeydi. Sonuçta Canavar Avı, gizli bir görevdi.

Tom, aynadaki yansımasına baktığında, gururla gülümsedi. Artık maceraya atılmaya hazırdı. Bir an, kendinden şüphe duydu.

"Avantia'nın en cesur şövalyelerinin bile başaramadığı bir görevin altından kalkabilir miyim gerçekten?" diye sordu kendi kendine.

"Evet, kalkabilirsin," dedi arkasından yumuşak bir ses.

Tom irkilerek arkasına döndüğünde, kapıda duran Aduro'yu gördü. Elinde bir kılıçla geniş, ahşap bir kalkan tutuyordu.

"Başarı kazanacağından şüphe duyulan bir kahraman olduğunu düşünebilirsin," diye sözlerine devam etti Aduro. "Ama bu karanlık zamanlarda, her şey mümkün."

Tom başıyla onayladı. "Sanırım öyle."

Aduro, odaya girince, Tom, taş zemin buz gibi olmasına karşın büyücünün önünde diz çöktü. Nedenini bilmiyordu ama yapılacak en doğru hareket buymuş gibi gelmişti ona. Aduro kılıcı havaya kaldırdı. Tom, bir an için parlayan

kılıcın havada dans eden tozları aydınlattığına yemin edebilirdi.

Aduro ve Tom, kılıcı seyrettiler, ardından Aduro kılıcı indirerek ucunu hafifçe Tom'un göğsüne, kalbinin yanına değdirdi. "Bu çocuğun kalbine Avantia'yı kurtarması için gerekli olan gücü ver," diyen büyücünün sesi, odada çınladı. Başını eğdi Tom. Ardından Aduro kılıcı geri çekip, yavaşça Tom'u ayağa kaldırdı. Kılıcın kabzasını ona uzatırken, gülümseyerek "Bu, artık senin," dedi sadece.

Tom, kılıcı eline aldı. Kabzası eline tam oturan kılıç, alıştığı demir çubuktan çok daha hafifti. "Mükemmel," dedi Tom.

Ardından Aduro, ona cilalanmış ahşap kalkanı uzattı. Ustalıkla yapılmış, çok sade bir kalkandı bu. Tom, ara sıra kasabalarından geçen şövalyelerde parlak, renkli kalkanlar gördüğünü hatırladı.

Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Görünüş aldatıcı olabilir," dedi Aduro gülümseyerek. Yine Tom'un düşüncelerini okumuştu. "Maceran süresince en alışılmadık yerlerde, en bilinmedik biçimlerde yandaşlar bulacaksın. Ama sen akıllı birisin Tom. İçgüdülerine güven. Şimdi, senin için başka hediyelerim var." Cebinden bir parşömen rulosu çıkardı. Bir önceki gece uşak Edward'ın elinde tuttuğu ruloya benziyordu bu.

Aduro parşömeni açarken, Tom, kâğıdın üstünde Avantia'nın haritasını gördü. Daha iyi bakabilmek için haritaya doğru ilerledi ve dikkatle bakarken, harita gözlerinin önünde canlandı! Kâğıdın yüzeyinden ağaçlar ve tepeler yükseliverdi; hepsi Tom'un başparmağı büyüklüğündeydi. Tom, temkinli bir şekilde kuzeydeki beyaz dağlardan birine dokundu. Parmağını çektiğinde, ucu buzdan pırıl pırıl olmuştu.

Tom, şaşkınlıkla Aduro'ya baktı. Büyücü başını sallayarak haritayı işaret etti ve "Daha yakından bak," diye emretti.

Tom, soluk renkli parşömenin üstünde incecik damarlar gibi kıvrılarak giden minik patikaların belirdiğini gördü. Patikalar haritada, karanlık ve tekinsiz görünen bir dağın bulunduğu güneybatı yönüne doğru yavaşça yayıldılar.

"Ferno'nun dağı," diye tahmin yürüttü Tom.

"Evet," dedi Aduro, Tom'un önceki gece görmüş olduğu anahtarı yukarı kaldırarak.

Anahtar, deri bir kordona geçirilerek düğümlenmişti. Aduro, onu bir madalya gibi Tom'un boynuna astı. "Ferno'yu özgür bırakmayı başarırsan, Malvel'in büyüsünü çözmeye başlayabiliriz. Ferno'yu tutsak eden tasmanın kilidini açmalısın," dedi Tom'a.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi ona Tom.

"Şimdi gitmelisin," dedi Aduro, haritayı Tom'a vererek.

"Atın dışarıda seni bekliyor."

Tom kılıcıyla kalkanını alıp, Aduro'yu takip etti. Sarayın içinden geçerek ahırların bulunduğu alana çıktılar. Bir seyis, yanında simsiyah, iri bir atla onları bekliyordu. At, Aduro'yu görür görmez hafifçe kişnedi ve başını arkaya attı. Gözlerinin arasında bir ok başına benzeyen beyaz bir iz vardı ve eyerinin kahverengi derisi pırıl pırıl parlıyordu.

"Bu atın adı Fırtına," dedi Aduro. "Genç ve hızlıdır."

Fırtına, seyisin yanından uzaklaştı ve hızla onlara doğru yürüdü. Burnuyla Tom'un omzuna dokunup çocuğun gözlerine baktı.

Gözleri neşeyle parlayan Tom, "Sanırım seninle iyi anlaşacağız Fırtına," dedi ata.

Tom, Fırtına'ya bindikten sonra, Aduro, tutmakta olduğu kılıçla kalkanı ona uzattı.

Tom büyücüye bakıp "Kasabama, amcama ve yengeme ne olacak?" diye sordu. "Benim onlara yardım getirmemi bekliyorlar."

"İçi yiyecek ve suyla dolu bir araba, şu an oraya doğru yola koyuldu," dedi Aduro. "Sürücü, amcana senin kral adına özel bir göreve gönderildiğini ve işin bittiğinde geri döneceğini söyleyecek."

Fırtına'nın boynunu okşayan Tom, "Teşekkür ederim Aduro," diye seslendi. "Hoşçakal!"

"Elveda genç dostum. Şansın açık olsun," diye karşılık verdi Aduro.

Tom, başıyla onu selamlayıp Fırtına'yı mahmuzladı.

Fırtına ileriye doğru atıldı ve sarayın avlusundan hızla çıkarak kalabalık sokaklara daldılar. Yük arabalarının ve yoldan geçenlerin etrafından dolanırken, atın toynakları kaldırım taşlarında ahenkli sesler çıkarıyordu.

Tom, uzaktan şehrin kapılarını gördüğünde yüzünün heyecandan kızardığını hissetti. Kısa bir süre sonra yalnız başına kalacaktı. "Daha hızlı Fırtına!" dedi hevesle.

Fırtına, kapılardan dörtnala çıktı ve şehrin dışındaki kırlık araziye daldılar. Tom vahşi bir çığlık attı. Sonunda olmuştu işte, macerası başlamıştı!

Fırtına, yalnızca Tom'un sürmüş olduğu atların en hızlısı değildi; çocuğun ondan istediği her şeyi anlıyordu. Dizginini hafifçe çekince bile hemen yavaşlıyor, Tom onu mahmuzladığı anda da hızlanıyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde kırlık arazilerin güney sınırına varmışlardı bile. Önlerinde geniş bir orman uzanıyordu. Orman karanlık, gizemli ve oldukça korkutucu görünüyordu.

Ancak harita, ejderhanın dağına giden en kestirme yolun ormandan geçtiğini gösteriyordu.

"Haydi Fırtına," dedi Tom, atı dikkatle ağaçlara doğru sürerek. "Sanırım bu yoldan gideceğiz."

İzledikleri yol, döne döne kıvrılıyordu. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, ağaçlar giderek sıklaşıp yolu daraltıyorlardı.

Tepelerindeki gökyüzü kül rengindeydi ve eğri büğrü ağaçlarla çalılıklar, onları yakalayıverecekmiş gibi uzanıyordu. Tom

bir an paniğe kapıldı. Fırtına ise kulaklarını Tom'un endişesini sezmişcesine oynatıyordu.

Patikanın bittiği küçük bir açıklığa gelene dek yollarına devam ettiler.

Tom attan indi ve kılıcını kınından çıkarıp, önündeki yolu açabilmek için çalılıklara doğru savurmaya başladı.

Birden bir hışırtı duydu. Durup sesi dinledi.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Cevap yoktu.

Tom, dikenli bir çalıyı kesmeye devam etti. Kalbi korkuyla çarpıyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı; korkunç bir yaratığın onu izlemekte olduğuna emindi. Fırtına'dan inip, atın dizginlerinden tutarak, çalılıkların arasından kendisine bir yol açmaya başladı.

Gırrrrrrr! Birden bir dizi sarı, uzun ve sivri diş, yüzünü kapmaya çalıştı.

Tom, bir çığlık koparark Fırtına'nın sırtına atladı. Karşısındaki bir kurttu!

Gri-beyaz kürkü keçeleşmişti ve kehribar renkli gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

Devasa pençeleri birer sopaya benziyordu, tırnakları da korkunçtu. Tom'un üzerine atılmaya hazırlanırken, dişleri korkunç bir hırıltıyla açığa çıkmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

KORKU ORMANI

Fırtına, ön toynaklarıyla havayı tekmeleyerek şahlandı ve Tom, kendisini dikenli çalıların arasına attı. Ama kurt onlara saldırmadı. Başka bir şeye hırlıyordu.

Ağaçların altındaki çalılıkların arasından bir şey, gürültüyle onlara doğru geliyordu.

Birdenbire karşılarına üç asker çıktı.

Miğferlerinin arasından görünen gözleri, acımasızca parlıyordu. Askerlerden birinin elinde tatar yayı, diğer ikisinin elinde ise uzun kıvrımlı kılıçlar vardı. Kurt onlara doğru ilerledi, hırıltısı giderek yükseliyordu.

"O velede ve bu aşağılık yaratığa kralımızın mallarını çalmanın ne demek olduğunu öğreteceğiz!" diye homurdandı askerlerden ilki. Bu sırada okuyla kurtun başına nişan almıştı.

Asker okunu fırlatırken, Tom, "Hayır!" diye bağırarak saklandığı yerden fırladı. Kılıcını hiç düşünmeden fırlatmıştı. Havada ıslık çalarak uçan kılıç, bir ağacın gövdesine saplanmadan hemen önce kısa ve ağır oku ikiye böldü.

"Kaçak bir avcı daha! Yakalayın onu!" diye bağıran bir asker, kılıcını kaldırarak Tom'a saldırdı. O sırada kurt da adamın bacaklarına doğru atıldı.

Fena halde öfkelenmiş olan diğer iki asker de Tom'a saldırdılar.

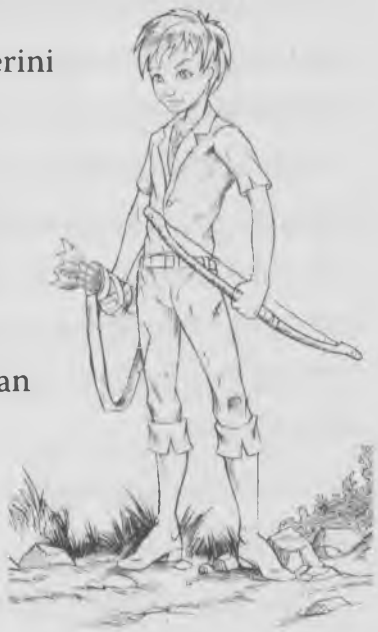
Tom, Fırtına'nın dizginlerine yapışıp, kendisini eyerin üstüne attı. Eğilerek bir yanında hırlayan kurtla askerlere saldırdı ve hepsini kaçırdı. Sonra Fırtına'yı geri döndürüp, kılıcını ağacın gövdesinden çekip çıkardı ve bir kez daha atını askerlerin üstüne sürdü. Askerler ormana dağılarak kaçtılar. Kurt, Tom ile Fırtına'nın önüne geçti ve ağaçların arasından dar bir patikaya doğru ok gibi fırladı. Tom ve Fırtına da onu izlediler.

Kurt, rüzgâr gibi gidiyordu. Yalnızca arada bir yavaşlayarak Tom ve Fırtına'nın askerlerden güvenli bir uzaklıkta olmasını sağlıyordu. Tom, Fırtına'yı yavaşlatmıştı. Kurt birdenbire durdu ve ağaçların tepesinden biri önüne, patikaya atlayıverdi. Bu bir kızdı.

Uzun boylu ve zayıftı, üstünde bir pantolonla kirli bir gömlek vardı.

Siyah saçları kısaydı ve karmakarışık görünüyordu. Yüzü de çiziklerden kızarmıştı.

Bir elinde yay, diğerinde ise ok kılıfı tutuyordu. Kurdu karşılamak için çömelirken, yeşil gözlerini kısarak Tom'a baktı.

"Endişelenme, onu incitmeyeceğim," diye söz verdi Tom. Fırtına durmuştu. "Benim adım Tom," dedi atından inerken. "Onu kovalamıyorduk, askerlerden kaçmamız için bize yol gösteriyordu."

Kurt sessizce ona doğru yürüdü ve burnunu Tom'un eline sürdü.

Kız rahatlayarak Tom'a içtenlikle gülümsedi.

"Evet, Gümüş senden hoşlanmış gibi görünüyor. O, tam bir insan sarrafıdır; sana güveniyorsa ben de güvenirim."

"Onu nereden buldun?" diye sordu Tom. Gümüş, tekrar kızın yanına döndü ve ayaklarının dibine oturarak sevgi dolu gözlerle kıza bakmaya başladı.

"Bir gün avlanırken, onu yaralı halde buldum," diye yanıt verdi kız. "Gümüş'e iyileşinceye kadar baktım ve o günden beri arkadaşız." Kız ileriye doğru bir adım atarak Tom'un elini tuttu ve kuvvetle sıktı. "Benim adım Elenna."

"Ormanın ortasında ne yapıyorsun?" diye sordu Tom.

Elenna kaşlarını çatarak "Amcam balıkçıdır," dedi. "Gümüş ve ben ırmakta balık tutmak istedik. Ama ırmak kurudu ve şimdi evden çok uzaktayız. Ne yakalayabileceğimiz bir balık ne de yiyecek vardı." İçini çekti. "O yüzden tavşan avlamak için ormana geldik.

Ama askerler bizim kralın geyiklerinin peşinde olduğumuzu sandılar. Onlar peşimize

düşünce, biz de birbirimizden ayrılmak zorunda kaldık."

Birden bir gürültü koptu ve arkasından bağırış çağırışlar duydular. Fırtına şaha kalkarken, Gümüş sırtını dikleştirdi.

"Çabuk! Buradan ayrılmamız gerekiyor!" dedi Tom. "Hâlâ peşimizdeler!"

Tom, ayağını üzengiye atarak tekrar Fırtına'ya bindi. Elenna'nın duraksadığını görünce kızı yakaladı ve arkasına binmesine yardım etti.

Fırtına, ileriye doğru atılarak koşmaya başladı. Elenna, Tom'a sarılmıştı. Yanlarında koşan Gümüş ile ormanda dörtnala gitmeye başladılar.

Şans eseri askerler, Fırtına'nın hızlı adımlarının izini sürememişlerdi. Kısa bir süre sonra bağırışlar duyulmaz oldu.

Tom, Fırtına'yı yavaşlattı ve ağır ağır ilerlemeye başladılar. Küçük, açıklık bir alana

vardıklarında "Sanırım güvendeyiz," dedi Tom.

Elenna, attan inip Tom'a bakarak "Neler oluyor?" diye sordu. "Görünüşe göre bir zırh giymişsin ama bir şövalye olabilmek için daha çok gençsin."

Tom duraksadı. İçinden bir ses, bu kıza güvenebileceğini söylüyordu ve Aduro da ona hislerine güvenmesini söylemişti. Görevini gizli tutması gerektiğini biliyordu ama belki Elenna'ya Canavar Avı'ndan *söz edebilirdi.*

"Konu Canavarlar," diye söze başladı. "Onları kötü kalpli büyücünün lanetinden kurtarma görevi için seçildim ben."

"Sen mi?" dedi Elenna. "Ama sen daha çocuksun!" Sert sert Tom'a baktı. Tom, ona gözüpek bir bakışla karşılık verdi. "Ama neden seni seçtiklerini anlayabiliyorum..." diye ekledi kız. Ardından kaşlarını kaldırdı. "Canavarların sadece bir hikâyeden ibaret olmadıklarını düşünmüşümdür hep..."

"Evet, bu doğru," dedi Tom.

Kız, gözleri hevesle iri iri açılmış bir halde Tom'a baktı.

"O zaman anlat bakalım."

"Canavarlar kötü yaratıklara dönüştüler. Ateş Ejderhası Ferno, şu anda bir büyünün etkisi altında..."

"Ferno mu?" diye sordu kız, nefesi kesilerek.

"Tüm ürünleri yakıp kavuruyor. Irmaklar da kurudu. Onu durduramazsam, Avantia açlıktan kırılacak," dedi Tom.

"Koca ırmağın bir gecede kurumasının doğal olmadığını biliyordum zaten..." diye mırıldandı Elenna. Dudağını ısırdı ardından bir karara varmışçasına başını salladı. "Bunu tek başına yapmana izin veremem. Ben de seninle geleceğim."

Tom sırıttı. Ateş Ejderhası'yla karşı karşıya geldiğinde yanında bir arkadaşı bulunsa, iyi olurdu gerçekten. Ama sonra Caldor'un başına

gelenleri hatırladı. "Gelemezsin," dedi. "Bu çok tehlikeli!"

"Senin bu görevi tek başına üstlenmen kadar tehlikeli değil!" diye bağırdı Elenna. Bir adım yaklaştı. "Bizi askerlerden kurtardın. Sana borçluyuz. Ayrıca..." Duraksadı. "Sende özel olan bir şeyler var. Sana yardım etmek isterim. Krallığın bu bölgesini iyi tanırım. Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

Tom, Elenna'nın gözlerinin içine baktı. Kız, söylediklerinin her kelimesinde samimiydi. "Peki ya ailene ne olacak?" diye sordu Tom.

Elenna, omuzlarını silkti. "Annem ve babam, yıllar önce bir yangında öldüler. Bana amcam ve ailesi bakıyor şimdi."

"Ben de amcam ve yengemle yaşıyorum!" diye atıldı Tom.

Elenna hafifçe gülümsedi. "Senin amcanı bilmem ama benimkinin ortadan kaybolduğumu fark edeceğini bile sanmıyorum."

Tom kıza acıdı ve ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Errinel'i, güvenli evini ve sıcak yatağını düşündü. Ardından bu düşünceyi aklından çıkardı. Avlanmak için güçlü olması gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi Elenna. "O halde seninle gelebilir miyim?"

"Evet!" dedi Tom. "Birinin bana eşlik etmesi hoşuma gider."

Elenna bir sevinç çığlığı kopardı. Gümüş de heyecanla havlayarak kızın dizlerine sıçradı.

"Peki ejderhayı nerede bulacağız?" diye sordu Elenna, kurdu sakinleştirmeye çalışırken.

Tom cebine hafifçe vurarak "Onun yerini gösteren bir harita var bende," dedi, sakin bir sesle. "Asıl sorun, onu bulduğumuzda ne yapacağımız."

YEDİNCİ BÖLÜM

EJDERHANIN YÜKSELİŞİ

Tom, Elenna, Gümüş ve Fırtına, günün sonuna geldiklerinde ormandan çıkmış, kayalık alanlara doğru gidiyorlardı. İki gün, iki gecedir durup dinlenmeksizin seyahat ediyorlardı. Bir önceki gece çok yorgun düşmüş olduklarından durup kamp yapmışlardı. Gümüş dışında herkes çok derin uyumuştu. Gümüş ise tehlike olasılığına karşı tetikteydi.

Gün ağarırken, gece boyunca onları ısıtmış olan ateş, yeni sönüyordu. Tom haritayı açıp inceledi.

"Ben de bir bakayım!" diye bağırdı Elenna. Tom'un yanına koşup, dizüstü çöktü. Elenna sihirli haritayı gördüğü andan beri, onunla çok ilgilenmişti.

"Ferno Dağı'na çok yaklaştık," dedi. "Dolambaçlı Irmak yakınlarda bir yerlerde sanıyorum. Ama hâlâ bir şey göremedim."

Elenna sislerin arasından, vadideki büyük kaya parçalarını işaret etti.

"Belki de ırmağın suyunu bu kayalar kesmiştir."

Tom, parmağını haritanın üstündeki ırmağa bastırdı. Çektiğinde, parmağı -tahmin ettiği gibi- kupkuruydu. "Sanırım haklısın," dedi.

"Haydi. Hava yola çıkmak için yeterince aydınlandı sayılır."

Güneş yükselmeye ve sis dağılmaya başladı.

Araziyi inceleyerek, uzaklardaki kayalık tepelerin bayırlarına ve ufuktaki sivri uçlu dağlara baktılar. Tom göğsünde karıncalanma, vücudunda bir ürperti hissetmeye başlamıştı. Orada bir yerlerde kaderi -ve tabii ki Ateş Ejderhası Ferno- onu beklemekteydi.

Günün ilerleyen saatlerinde kayalıklı tepelere vardılar. Tırmanmaya başladılar ve bir süre sonra bir platoya vardılar. Sis daha da yoğunlaşmıştı.

Fırtına, birden başını geriye atıp uludu. Gümüş de tehlikeyi sezmiş, tüm tüyleri kabarmıştı.

"Nesi var bunların?" diye sordu Elenna gergin bir sesle.

"Bilmiyorum," diyen Tom, kılıcını çekip kalkanını çözdü.

Ardından tek başına biraz yürüdü.

Birdenbire, sisin içinde karanlık bir şekille karşı karşıya geldi. Bir şeyler olabileceğini hissederek, kılıcını sımsıkı kavradı.

Ama şekil hareketsizdi. Tom cesaretini toplayarak, şekle biraz daha yaklaştı. "Kayalık, dik bir bayıra benziyor," dedi. "Kaygantaş bu sanırım."

"Hayvanlar buradan hoşlanmadı!" diye bağırdı Elenna.

Tom'un cebindeki anahtar ısınmaya başlamıştı. Yakınlarındaki bir şeye tepki mi veriyordu yoksa Tom'a mı öyle geliyordu?

"Gidip ne olduğunu öğreneceğim," dedi çocuk, Elenna'ya dönerek. "Orada bir şey var."

Elenna, bir ok alıp yayına takarak "Ben de seninle geliyorum," dedi ciddi bir sesle.

Tom, onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. "Bensiz buradan ayrılmayı aklından bile geçirme," dedi Elenna, parmağının ucuyla okun sivri ucunu yoklayarak.

"Buna cesaret edemezdim zaten," dedi Tom gülümseyerek. Elenna'nın yanında olmasından memnundu. Ardından tekrar kayalık bayıra bakınca, gülümsemesi yok oldu. Zaman gelmişti artık.

Tom ve Elenna, hayvanları oldukları yerde bırakarak, bayırdan yukarı tırmanmaya başladılar. Kaygantaş siyah ve cam gibiydi. Tom'un daha önce görmüş olduğu kayalıklara hiç benzemiyordu. Birden ayaklarının altında zayıf bir titreşim hissetti.

"Dur, kıpırdama," dedi Elenna'ya. "Bir şeyler oluyor."

Durup dinlemeye başladılar ama ortalıkta hiçbir şey yoktu. Ayaklarının altındaki kayanın içinde, nabız atışına benzer bir titreşim vardı sadece.

Evet, tıpkı bir kalp gibi atıyordu.

Tom, daha yakından bakmak için kaygantaşlara çömeldi. Taşlar koyu renkli balık pulları gibi parlıyordu.

Balık pulları mı?

"Geri dönmeliyiz!" diye bağırdı Tom. "Hayvanların yanına, gerçek tepeye dönmeliyiz."

Elenna, Tom'a dik dik baktı. "Gerçek tepe derken neyi kastediyorsun?"

"Bu kaygantaş filan değil!" diye bağırdı Tom.

Elenna'nın elini sımsıkı tutmuş, kızı çekiştiriyordu. *"Ejderhanın derisi bu!"*

Birdenbire etraflarında korkunç bir gümbürtü koptu ve ayaklarının altındaki zemin

oynamaya başladı. Kendilerini yokuştan aşağı, Fırtına ve Gümüş'ün endişeyle bekledikleri platoya attılar. Gümüş uludu, Fırtına ise ok gibi yerinden fırlamıştı.

Tom hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?!" diye bağırdı Elenna. "Kaçalım mı?"

Kalkanını sımsıkı kavramış olan Tom, düşünmeye çalıştı. Bu görevi ona kral vermişti, şimdi kaçamazdı.

Ama daha Elenna'ya cevap veremeden, Canavar, kayalıklı zeminin üzerinde yükselmeye başlamıştı...

Ateş Ejderhası Ferno, devasa boyutlardaydı. Tepelerinde bir kule gibi yükselerek açtığı dev gibi sivri kanatları, gökyüzünü kaplamıştı. Kafası simsiyahtı ve dikenlerle kaplıydı. Ayrıca boynunun etrafını sımsıkı saran, büyülü bir tasması vardı. Tasmanın üstünde garip,

sihirli bir ışıkla parlamakta olan altın bir kilit bulunuyordu.

Tom'un nefesi kesilmişti. Canavarlar böyle görünüyordu demek! Ferno, bir dağ kadar büyüktü. Böylesine vahşi bir hayvanın karşısında bir çocuğun nasıl şansı olabilirdi ki?

Ama yanında cesaretle okunu ve yayını tutmakta olan Elenna'ya bakıp, Errinel'deki arkadaşlarını ve ailesini düşündüğünde, ne olursa olsun denemesi gerektiğini anladı.

"Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe," diye yemin etti, "kral ve babam için bu işi tamamlayacağım." Bu sözleri söylemiş olmak, birdenbire kendisini daha cesur hissetmesini sağladı.

Tom, başını bir yukarıya bir aşağıya sallamakta olan ejderhaya baktı. "Tasmayı *çıkarmalıyız,*" dedi. "Onu kontrol eden ve kötü bir yaratığa dönüştüren şey, bu tasma. Bunu

başarabilirsek Ferno, krallığı yerle bir etmek yerine onu koruyacaktır."

Elenna, cesaretini toplamak için Gümüş'ü sıkıca kavrayarak "Ama tasmaya nasıl *ulaşacağız*?" diye sordu.

Ejderha yavaşça başını eğdi ve havayı burnuna çekti. Gözleri parlak ve kan kırmızısıydı. Korkunç bakışlarını onlara çevirmişti. Tom, büyülenmiş halde Canavarın gözlerine baktı ve ejderhanın dev gözbebeklerinde kendi yansımasını gördü.

Ferno o kadar yakınındaydı ki Tom, ejderhanın nefesinin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu. Sonra, bir anda şaşkınlığından sıyrıldı. Yutkunarak kılıcını savurdu ve davasından vazgeçmedi.

Ferno, ona hemen karşılık verdi. Çatallı dev kuyruğunu açarak, onu ölümcül bir kamçı gibi savurdu. Ama Tom ve Elenna'nın ayaklarını yerden kesip onları düşürmeden önce Gümüş

cesurca ileri atılarak ona saldırdı. Dişlerini, Ferno'nun kuyruğunun ince ucundaki pullu etine geçirdi. Ferno, kükreyerek Gümüş'ün dişlemiş olduğu kuyruğunu havaya savurdu. Ejderhanın kuyruğu Tom ve Elenna'nın üzerinden ıslık çalarak geçti ve Gümüş'ü havaya fırlattı.

Kurt, sapanla fırlatılmış bir taş gibi, gümbürtüyle kayalık zemine düştü ve hareketsiz kaldı.

"Gümüş!" diye bağırdı Elenna ona doğru koşarak.

"Hayır Elenna!" diye bağırdı Tom. "Kıpırdama! Orada kal!"

Ama Ferno, Elenna'nın ani hareketini fark etmişti. Dev çenesini açarak korkunç bir sesle kükredi. Ardından başını geriye atarak saldırmaya hazırlandı.

"Ona saldıracak!" dedi Tom dehşet içinde. "Elenna'nın hiç şansı yok!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SON SAVAŞ

Tom, dönüp Fırtına'ya ıslık çaldı ve siyah at, ona doğru dörtnala koşmaya başladı. "Haydi oğlum!" diye bağırdı Tom, atın eyerine atlayarak. "Elenna'yı kurtarmamız lazım!"

Tom, Fırtına'yı mahmuzlayınca, at, cesurca öne atıldı. Tom, ejderhanın yeniden kükremeye hazırlandığını fark etti.

"Elenna dikkat et!" diye bağırdı Tom.

Elenna etrafına bakındı ve tepesinde açılmış dev ağzı görünce donakaldı.

Fırtına, Elenna ve Gümüş'ün yanından dörtnala geçerken, Tom, yere atladı. Kötü düşmüştü; bileğine bir acı saplandı. Ama kaybedecek vakit yoktu. Yamacın yakınında iri bir kaya parçası vardı. Onun arkasına geçmeyi bir başarabilselerdi...

Ne yazık ki artık çok geçti.

Ferno'nun gözleri kısılmış, korkunç yarıklara dönüşmüştü. Kükreyerek ağzından dev bir ateş topu fırlattı. Bileğindeki acıyı umursamayan Tom, kendini Elenna'nın önüne attı ve kalkanını yukarı kaldırdı. Ateş topu ahşap kalkana o kadar kuvvetle çarptı ki Tom, geriye sendeledi. Alevler, öfkeyle kalkanın kenarlarında ıslık çaldı ve kalkanı ateş topu ile aralarında tutmaya çalışan Tom'un kollarındaki tüyleri kavurdu.

Soluduğu havanın sıcaklığı, Tom'un boğazını yakmıştı. Elenna'nın gözlerinin sulandığını ve gözyaşlarının kirli yüzünde izler bırakarak süzüldüğünü görebiliyordu. Ama Aduro'nun ona vermiş olduğu kalkan dayanmıştı, güvendeydiler!

Ejderha, hüsrana uğramış halde, son bir tıslama çıkararak geri çekildi. Ama Tom, Ferno'nun geri döneceğini biliyordu...

Alevleri söndürmek için kalkanını aceleyle yere attı. Kısa bir süre içinde havada sadece ince, siyah bir duman kalmıştı. Kalkan yanıp kavrulmuştu ama hâlâ tek parça halindeydi. Tom, onu sırtına asıp kayışla yerine bağladı ve Elenna'nın kalkmasına yardım etti. Kızın titremekte olduğunu hissedebiliyordu. "Sen iyi misin?" diye sordu ona.

Elenna, yavaşça başını salladı. Gözleri, duyduğu dehşetten ötürü iri iri açılmıştı. "Senin ve Fırtına'nın sayesinde iyiyim sanırım. Peki Gümüş'ün durumu nasıl?" Kurt, hâlâ baygın bir halde yerde yatıyordu.

"Ferno'nun hakkından gelmeden ona yardım edemeyiz," dedi Tom, yumuşak bir sesle.

"Eğer o Canavar bizi kızartırsa, Gümüş'le ilgilenecek kimse kalmayacak."

"Haklısın," dedi Elenna. "Ama nasıl yapacağız bunu?"

Tom, Fırtına'ya ıslık çaldı. At yüksek sesle kişneyip duman perdesinin içinden geçerek koşmaya başladı.

"Aferin sana oğlum, çok hızlıydın," dedi Tom. "Ama şimdi daha da hızlı olman gerekiyor." Atın eyerine atladı ve öne doğru eğilerek kılıcını Elenna'ya uzattı. "Kendini bununla koru."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Elenna.

"Ben ejderhayı özgür bırakacağım!" diye bağırdı Tom. Kalkanını sırtından çözmüş, koluna geçirmişti. Artık savaşa hazırdı. "Bana şans dile!" diye haykırarak, Fırtına'yı bir kez daha mahmuzladı.

At, ejderhanın gitmiş olduğu yöne doğru ok gibi fırladı.

Az sonra Ferno, duman ve sisin arasından çıkarak önlerinde yükseldi. Tom ve Fırtına'nın sesini duymuş, dev kafasını onlara doğru çevirmişti. Kanatlarını açarak saldırmaya hazırlandı.

Ya şimdi ya da hiç, dedi Tom kendi kendine. Dengesini korumaya çalıştı ve yüzü bileğinin acısından buruşmuş halde eyerin üzerinde çömeldi. At, Canavarın sağ kanadına doğru dörtnala koşmaya başladı. Kanadın altından geçerken Fırtına başını eğdi ve Tom havaya sıçradı. Ferno'nun kanadının üstüne zıplamıştı. Kanat taş gibi sert ama sıcaktı. Ejderha görkemli kanatlarını yavaş ve sarsıcı hareketlerle çırptı. Tutunabileceği bir yer bulmaya çalışan Tom, kaymaya başladığını hissetti.

Ejderha, kızgın bir tıslamayla döndü ve Tom'a yakından bakabilmek için başını çevirdi.

Tom, başarı şansını hesaplayarak Canavarın çıkıntılı çenesine doğru indi ve boynundaki tasmaya doğru atıldı.

"Yakaladım seni!" diye bağırdı, sol koluyla tasmanın altın ucunu kavrayarak. Burada ejderhanın ateşinden uzakta, güvendeydi. Ancak Ferno, şimdi başını iki yana sallayarak onu üstünden atmaya çalışıyordu.

Tom'un kolu, kopacakmış gibi acıyordu ama dişini sıkıp dayandı. Serbest kalan diğer eliyle boynundaki anahtarı çıkardı ve kilide sokmaya çalıştı. Ama ejderhanın sürekli hareket ediyor oluşu, işini zorlaştırıyordu. Tom, hareketsiz durmaya çalıştı ve sihirli anahtarın ucunu kilidin kenarına sokmayı başardı. Neredeyse olmuştu!

Ferno, kızgınlıkla kükredi. Gürültü neredeyse sağır ediciydi. Tom'un kolu yanmıştı ve acı içindeydi. Başı dönmeye başlamıştı. Ejderhanın başını yukarıya doğru savurmasıyla

anahtar, Tom'un parmaklarının arasından kayıp, uzağa düştü.

"Hayır!" diye bağırdı Tom.

Ejderha, başını ileriye doğru savurup boynunu çevirdi ama Tom hâlâ inatla tutunuyordu. Zafere o kadar yaklaşmıştı ki. Ama şimdi anahtarı nasıl geri alacaktı?

Birdenbire rüzgârın sürüklediği dumanın arasından, aşağıdaki Elenna'yı gördü. Fırtına'ya biniyordu. Elinde okuyla yayı vardı ve onları kullanmaya niyetli görünüyordu. Ama okunu *Tom'a* çevirmişti!

"Kalkanın!" diye bağırdı Elenna. "Tom, kalkanını kullan!"

"Ne? Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Tom şaşkınlıkla.

Hemen duruşunu değiştirdi ve Elenna okunu fırlatırken, ateşten kavrulmuş kalkanını havaya kaldırdı.

Ok, kavrulmuş tahtaya saplanmıştı. Tom kalkanın üstüne şöyle bir baktı.

Anahtar oradaydı işte. Elenna onu bulmuş ve okun ucuna bağlamıştı. Aferin Elenna! Tom oku çekti ve anahtarı ucundan kurtardı.

Ejderha ileriye atılıp, Elenna'ya ölüm saçan bir ateş topu daha gönderdi. Ama Fırtına bu kez daha hızlıydı. Kavrulmuş çimenlerin üstünden fırtına gibi geçti ve Elenna'yı tehlikeden uzaklaştırdı. Ejderha öfkeyle başını sallıyordu.

Tom, gücünü tekrar kazandığını hissetti. Anahtar elinde olduğu sürece, hâlâ umudu vardı!

Ejderha bir an için sakinleştiğinde, Tom, anahtarı çabucak kilide soktu.

Anahtar kilidin deliğinde yumuşak bir tıkırtıyla dönüverdi.

Büyülü tasma, bir an mavi bir ışıkla parladı, ardından yavaş yavaş yok oldu.

"Başardım!" diye düşündü Tom. "Gerçekten başardım!"

Tasma yok olunca, çocuk, anahtar dışında tutunabileceği bir şey kalmadığını fark etti.

Bir çığlık attı, hızla yere düşüyordu...

Fakat düşerken, anahtar birdenbire havada yükselip, Tom'un kolunu yukarı kaldırdı. Her nasılsa çocuğun düşüşünü yavaşlatıyordu! Tom, rüzgârın onu Elenna ve Fırtına'nın

beklediği yere taşıdığını hissetti. Sonra da yavaşça onların yanı başına, yere indi.

"Evet!" diye bağırdı. Sersemlemişti ama sevinçliydi. Ferno özgür bırakılmıştı ve Tom, içindeki bir şeyleri de özgür bırakmış olduğunu hissediyordu. Tüm şüpheleri ve başarısızlığa uğrama korkusu yok olup gitmişti. Ejderha, krallığı artık tehdit etmeyecekti ve Tom, arkadaşlarının da yardımıyla, işleri yoluna koymuştu.

"Tom sanki uçuyor gibiydin!" diyen Elenna, nefes nefeseydi. "Nasıl yaptın bunu?"

"Anahtar sayesinde oldu," dedi Tom, korkuyla karışık bir saygıyla anahtarı kaldırarak.

O sırada Gümüş, sislerin arasından onlara doğru sıçradı. Gayet iyi görünüyordu!

Elenna nefes nefese kalmış kurdu sımsıkı kucakladı ama yeşil gözleri hâlâ kaygılıydı. "Ferno ne durumda?"

Tom, Canavara bakmak için döndü. Ejderha tepelerinde belirmişti ve Tom, Ferno'nun

hâlâ ona dikili olan kırmızı gözlerini görmek için gerilemek zorunda kaldı. Ama bu sefer korkmuyordu.

"Artık özgürsün," diye seslendi yumuşak bir sesle. "Topraklarımızı ve insanlarımızı özgürce koruyabilirsin."

Ateş ejderhası güçlü kanatlarını çırptı. Dev kafasını Tom'a doğru eğip onu anladığını belirtti ve havalandı.

Tom ve Elenna, Ferno'nun kurumuş nehir yatağına inip, kuyruğuyla yatağı tıkayan iri kaya parçalarını dağıtmasını sessizce izlediler.

Dev kayalar ufalanarak paramparça oldular ve berrak bir su dalgası, kafesten kurtulmuş bir yaratık gibi nehir yatağına dağıldı.

"Bu daha başlangıçtı Malvel!" diye bağırdı Tom, havaya bir yumruk savurarak. "*Tüm* Canavarlar özgür kalana dek bu işin peşini bırakmayacağım!"

Elenna ve Tom, Ferno'nun nehirden kana

kana su içtiğini görebiliyorlardı. Ejderha, sivri çıkıntılı başını geriye atarak kükredi ve masmavi gökyüzünde ateşten bir gökkuşağı bırakarak fırladı. Hızla yükselerek ufuğa doğru uçtu. Tom ve Elenna, onun uzaklarda gözden kayboluşunu izlediler.

Elenna, Tom'a doğru dönüp, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Gözleri mutlulukla parlayan Tom, "Bir kahraman gibi," dedi.

Fırtına, onunla aynı fikirdeymişçesine kişnerken, Gümüş uludu. Bunun üzerine Elenna ve Tom, kahkahalara boğuldular.

"Şimdi tek soru şu. Sırada ne var?" dedi Tom.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BAŞLANGIÇ

"O da ne?" diye sordu Elenna, Tom'un cebini işaret ederek.

Çocuğun cebinin içinde bir şeyler parlıyor, dışarıya doğru bir ışık yayılıyordu.

Tom hemen elini cebine atıp, büyülü haritayı çıkardı. Parşömenin üstünde işaretlenmiş minik bir sarayın üstünden bir

duman bulutu yükseliyordu. Bulut, gözlerinin önünde yükselip, yayılarak genişledi.

Sonra, yavaş yavaş şekillenmeye başladı. Tom, dumanın bir adamın şekline büründüğünü fark etti. İçinde iki gümüş ışık parlıyordu. Işıkların parlaklığı artarken, Tom, nihayet baktığı şeyin ne olduğunu anladı.

"Aduro!" dedi, nefesi kesilerek. İyi büyücünün ışıldayan mavi gözlerini tanımıştı. Aduro, dumanın içinde iyice şekillenmişti artık.

"Aferin Tom," dedi büyücü. "Sana da aferin Elenna. Avantia size çok şey borçlu."

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sordu Tom. "Bizi nasıl görebiliyorsun?"

"Boynuma taktığım değerli taşı hatırlıyor musun?" diyen büyücü, gülümsedi. "O taş sayesinde tüm krallığı izleyebiliyorum."

"Yani az önce Ferno ile mücadelemizi gördün mü?" diye sordu Elenna.

"Gördüm," dedi büyücü. "Ve Kral Hugo'ya başarınızı anlattım. Şu anda sarayda kutlamalar yapılıyor. İkiniz de büyük bir cesaret ve kararlılık gösterdiniz; gerçek birer kahramansınız. Bir sonraki Av'a hazır mısınız peki?"

Tom sırtında bir ürperti hissetti. "Diğer Canavarlar da özgür bırakılmalı," dedi, hem heyecanlı hem de gergin bir sesle.

Aduro başını salladı. "Ama öncelikle, seni bekleyen bir hediye var Tom."

"Bir hediye mi? Nerede?" diye sordu Elenna.

Tom, şaşkın şaşkın Aduro'ya baktı. Ardından yakındaki bir ağacın yanmış dallarında parlayan nesneyi fark etti. Aduro başını sallayınca, Tom, oradaki her neyse tırmanıp almak için ağaca koştu.

Dalda duran, ejderhanın kırmızımsı siyah renkteki pullu derisiydi. Siyah bir kehribar taşı gibi pırıl pırıl parlıyordu. "Güzel bir şey," diye mırıldandı Tom yere inerken. "Ne hatıra ama!"

"Hatıradan çok daha fazlası," dedi Aduro. "Ferno ile savaşını kazanarak elde ettin bunu. Eğer bunu kalkanına takarsan, karşılaştığı tüm sıcaklıkları geri püskürtecektir!"

Elenna, kalkanın altındaki ateşten

kavrulmuş yarığı işaret etti. Tom, elini ona doğru uzattığında yarık açıldı ve Tom, ejderhanın pullu derisini bir yapboz parçası gibi yarığa yerleştirdi. Yarıktan parlak kırmızı renkte bir ışık yükseldi. Ardından kalkanın tahtası derinin üzerine kapanarak, onu ışıkta parlayan bir mücevher gibi içeride bıraktı.

"Artık kaybedecek vaktimiz yok," dedi Aduro. "Canavar Avınızın bir sonraki aşamasını haritanın üstündeki yoldan takip etmelisiniz!"

Tom ve Elenna, haritaya baktılar. Parşömenin üstünde yılan gibi kıvrılan yeşil bir patika belirmeye başlamıştı. Bu patika, Batı Okyanusu'na kadar uzanıyordu.

"Peki ya ailelerimiz ne olacak?" diye sordu Tom. "Onlara haber gönderebilir miyiz?"

"Ailelerinizin endişelenmemesini sağlayacağım," diye söz verdi büyücü. "Ama Avınız gizli kalmalı, bu sırrı kimseyle paylaşmamalısınız."

"Anlıyoruz," dedi Elenna.

Tom, amcasını ve yengesini düşündü... sonra da babası Hızlı Taladon'u. Tom'un Erinnel kasabasından ayrıldığını *tüm* ailesi bilmiyordu. Babası -şu anda her neredeyse- bundan habersizdi.

"Şimdi sizden ayrılmalıyım," dedi Aduro. Görüntüsü, rüzgârda dağılan bir duman gibi yok olmaya başladı. "İyi şanslar genç dostlarım."

"Bekle," dedi Tom aceleyle. "Peki ya babama ne olacak? Ona ne olduğunu hiç öğrenemeyecek miyim?"

"Bu Av boyunca çok şey öğreneceksin Tom," dedi büyücü, sesi havada yankılanarak. "Elveda..."

Ve Aduro'nun görüntüsü kayboldu.

Geriye yalnızca büyücünün gözlerinin bulunduğu yerdeki ışıltılar kaldı.

Tom, tekrar haritaya baktı. Yeşil patika,

bir deniz canavarı resmine doğru gidiyordu. Canavar yükselmiş, kuyruğuyla etrafa sular sıçratıyordu.

Tom, içinin üşüdüğünü ve zihninin bulandığını hissetti. Kendisini, köpüren karanlık sularda debelenen dev bir düşmanla mücadele ederken hayal etti. Yılanın fildişi rengindeki zehirli dişlerinin vücuduna saplandığını ve vahşi bakışlarının ruhuna işlediğini neredeyse hissedebiliyordu.

Birden çabucak başını salladı ve şüpheleri yok olup gitti.

Fırtına'nın sırtına atladı. Aduro haklıydı, kaybedecek zaman yoktu. Malvel'in lanetinden başka bir Canavar daha kurtarılmalıydı.

Elenna, Tom'un arkasına geçti, Gümüş de yanında koşuyordu. İkisi de yola çıkmaya istekliydi.

Tom kılıcını kınından çıkarıp, havaya kaldırarak, "İleri!" diye bağırdı.

Ardından kılıcını kınına sokup, Fırtına'yı mahmuzladı ve at ileri doğru atıldı.

Tom ve Elenna bir sonraki Av için yola çıkmışlardı. Tom onu neyin beklediğini bilmiyordu.

Ama biliyordu ki buna hazırdı.

Bir sonraki Canavar Avı'nda
Tom'a katılın.
Karşınızda

DENİZ CANAVARI SEPRON

Tom Sepron'u Malvel'in lanetinden
kurtarabilecek mi?

GİRİŞ

Balıkçı kayığı, dalgaların üstünde hafifçe sallandı. Calum halatı gevşetti ve denize açıldı. Babası ağı denize atmaya başlamıştı ve çalışırken, hafifçe ıslık çalıyordu.

"Neden uğraştığımızı anlamıyorum," dedi babası. "Bir aydır hiçbir şey yakalayamadık!"

"Söylentileri biliyorsun," dedi Calum. "Deniz canavarı balıkları korkutuyormuş."

Babası somurttu. "Kocakarı hikâyeleri bunlar! Her neyse, ben deniz canavarının asıl görevinin bize yardım etmek olduğunu sanıyordum!"

Calum, etrafına bakındı ve hafifçe ürperdi. Denizde, sahilden pek uzak olmayan küçük, kayalık bir ada dışında bir şey görünmüyordu.

Ağı çektiklerinde ise boş olduğunu gördüler.

"Boşuna uğraşıyoruz," dedi babası.

Ağı tekrar denize attı. Calum, ağın suyun derinliklerine batmasını izlerken, kayık ile sahil arasında bir şey gördü. Deniz, sanki kaynıyor gibiydi. Ardından çalkalanmaya ve köpürmeye başladı. Dalgalar sahile vuruyordu.

"Bak!" diye bağırdı babasına. "İşte orada!"

Babası dönerek tehlikeli bir biçimde sallanmaya başlayan kayığın kenarına tutundu.

Ardından suyun içinden uzun, ince bir boynun üzerinde duran korkunç bir kafa yükseldi. Kalın, gökkuşağı renginde pullarla ve kıskaçlarla kaplıydı. Canavarın boynundaki altın tasma, gün ışığında parlıyor ve ona bağlı olan parlak bir zincir, suyun altına doğru iniyordu.

"Nedir bu?!" diye bağırdı Calum'un babası.

Calum, kayığı kurtarmak için halata sarıldı ama artık çok geçti. Canavarın boynu havada bir yay çizdi ve dev kafası kayığın üstünde beliriverdi. Calum, soğuk bir ateşle yanmakta

olan kocaman, öfkeli gözlere baktı. Dehşetten nefesi kesilmişti ki yaratığın çenesinin ardına dek açıldığını gördü. Uzun ve kıvrımlı dişleriyle kayığın direğine yapıştı ve paramparça olan direğin parçaları baba ve oğlun üstüne bir yağmur gibi yağdı.

Kayık yan yatınca, deniz suları Calum'un üstüne boşaldı. Korkudan sinen Calum, kollarıyla başını korumaya çalıştı ve gözlerini sımsıkı kapadı. Deniz canavarının kükremesi kulaklarında yankılanıyordu...

BİRİNCİ BÖLÜM

BATIYA GİDEN YOL

Tom, Fırtına'nın üzerinde kayalıklı bir yokuşun başına gelip durdu. Elenna ile Fırtına'nın dinlenmesi için yere indiler. Gümüş ise nefes nefese kalmış ve dili dışarı sarkmış bir halde yanlarına çöktü.

Tom'un Ateş Ejderhası Ferno ile karşılaşarak onu yenilgiye uğrattığı tepe, çok geride kalmıştı. Şimdi Elenna ile ikisi, Canavar Avı'nın bir sonraki aşaması için batıya doğru yola çıkmışlardı.

Ferno'yu Kara Büyücü Malvel'in lanetinden nasıl kurtardığını hatırlayınca, Tom'un kalbi hızla çarpmaya başladı. Ejderha Avantia'daki tüm ürünleri kasıp kavurmuş, nehir yataklarını tıkamış, toprakları kuru ve çorak hale

getirmişti. Onu büyüleyerek etkisi altına almış olan sihirli tasmanın kilidini açınca, ejderha lanetin etkisinden kurtulmuştu. Ejderha uçup giderken nehir yatağını tıkayan taşları kaldırmış, taşkın bir su, köpürerek tepeden aşağı akmaya başlamıştı.

"Ferno'nun kuyruğuyla kayaları nasıl paramparça ettiğini asla unutmayacağım," dedi Elenna. Tom'un o sırada neler düşündüğünü tahmin etmiş gibiydi. "Ya da senin ejderhanın kuyruğuna nasıl atladığını! Bu gerçekten çok cesurcaydı."

"Sen bana okla anahtarı fırlatmasaydın, hiçbir işe yaramazdı," diye cevap verdi Tom. Elenna'nın iltifatı onu utandırmıştı. "O olmasa, tasmanın kilidini asla açamazdım."

"Yine de bugüne dek gördüğüm en cesur hareketti," diye üsteledi Elenna.

"Ferno'yu birlikte özgür bıraktık," dedi Tom, ciddi bir sesle. "Artık Avantia suya kavuştu."

"Evet ve artık ürünler yanmayacak," diye onayladı Elenna.

Gümüş yerinde zıplayarak, sabırsızca havladı.

Elenna, Tom'a döndü, gözlerinde kararlı bir bakış vardı. "Devam etsek iyi olur," dedi ona.

Büyücü Aduro'nun sözleri, hâlâ Tom'un kulaklarında çınlıyordu. Ateş Ejderhası Ferno'yu serbest bırakmak, daha ilk göreviydi. Malvel'in laneti, Avantia'nın iyi Canavarlarını krallığı yerle bir eden kötü yaratıklara dönüştürmüştü. Tom'un görevi bu av boyunca tüm Canavarları özgür bırakmak ve halkını korumaktı. Ancak Tom, tüm bu görevleri başarabileceğinden emin değildi. Yapması gereken o kadar çok şey, yenmesi gereken o kadar çok Canavar vardı ki! Ama tüm gücü ve cesaretiyle denemeye kararlıydı. "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe," diye düşündü, "vazgeçmeyeceğim."

Tom, hayatı boyunca böyle bir maceraya atılmayı beklemişti. Ve babası Hızlı Taladon'u, - o daha bir bebekken ortadan kaybolmuş olmasına rağmen - gururlandırmaya kararlıydı.

Büyücü Aduro'nun ona verdiği parşömeni çıkararak, "Haydi haritaya bir kez daha bakalım," dedi Elenna'ya.

Pırıl pırıl parlayan yeşil bir yol, kıvrılarak tepeleri, ağaçlık arazileri dolaşıyor ve sonunda batı yönünde denize ulaşıyordu.

Tom haritaya bakarken, ada gibi görünen sivri bir kayanın yanı başındaki dalgaların arasından küçük bir kafa yükseldi. Sivri uçlu bir kuyruk dalgaları dövüyor, havaya sular püskürtüyordu. Eline bir damla su gelen Tom, ürkerek sıçradı.

"Sepron yine oralarda," dedi Elenna, korku dolu bir sesle.

"Hâlâ inanamıyorum!" dedi Tom. "Bir deniz canavarı!"

"Oldukça da kızgın." Elenna'nın gözleri, karşı karşıya oldukları büyük görevi yeni fark etmişçesine, iri iri açılmıştı. "Avantia'ya nasıl bir zarar veriyor sence?"

"Bilmiyorum," dedi Tom. "Fakat her ne yapıyorsa onu durduracağız. Avımızın bir parçası bu," diye ekledi cesurca.

Gümüş, birden kesik kesik ve acı bir sesle havladı. Elenna'nın pelerininin kenarını dişleriyle çekiştiriyordu. Dağın eteğinde durmakta olan Fırtına ise toynaklarını sabırsızca taşlara sürtüyordu.

Tom gülerek, "Tamam tamam biliyorum," dedi. "Gitme vaktimiz geldi."

Haritayı son bir kez kontrol etti ve katlayarak cebine yerleştirdi. Fırtına'ya binmeden önce, Büyücü Aduro'nun ona verdiği kalkanın sırtına sımsıkı bağlanmış olduğundan emin oldu. Kalkan Ferno'nun ateşiyle kavrulmuştu ama ejderhanın kırmızımsı

siyah pullarından biri, kalkanın yüzeyinde parlıyordu. Tom, kalkanının onları ateşten gerçekten koruyup koruyamayacağını merak etti.

Eyere atladı. Elenna da onun arkasına bindi ve kollarını Tom'un beline doladı. Tom, Fırtına'nın ensesindeki parlak siyah tüyleri okşayarak "Batıya!" diye bağırdı.

Patika, başlangıçta zikzaklar çizerek yükseliyordu. Ardından ağaçların arasından geçtiler. Güneş batana dek alçak dağ sıralarının arasından kıvrılarak ilerleyen bir geçide ulaşmışlardı.

Tom, bir su birikintisinin yanında durup yere atladı ve "Burası kamp yapmak için iyi bir yer bence," dedi.

Elenna, su içebilmesi için Fırtına'nın eyerini

çıkaran Tom'a yardım etti. Gümüş de onun yanında durmuş, birikintiden su içiyordu.Tom, bir avuç soğuk suyu ağzına götürdü, ardından ateş yakmak için sopa toplamaya başladı.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Elenna. "Şu çalılıklarda yemiş ya da meyve var mı, bir bakayım."

Elenna yiyecek ararken, Fırtına da patikanın yanında otluyordu.

"Burada Gümüş'ün yiyebileceği hiçbir şey yok," dedi Tom.

"O kendine bir şeyler bulur," diye yanıt verdi Elenna. "Haydi oğlum." Kurdu hafifçe okşadı ve gitmesi için kışkışladı.

Gümüş, kuyruğunu sallayıp, kayaların arasında kayboldu. Tom ve Elenna, yemeği bitirmeden geri dönmüştü. Sonra hep birlikte uyumaya hazırlandılar.

Tom, Sepron'u düşünerek yıldızları izledi. Deniz canavarı krallığa daha fazla

zarar vermeden, bir an önce sahile ulaşmayı umuyordu.

Sabah erken saatte yola çıktılar ve kısa sürede yamacın eteklerine vardılar. Önlerinde uzun ve engebesiz bir yokuş vardı. Tom uzaklardan denizin ışıltısını ve minik kayalıklı bir adayı görebiliyordu.

"Neredeyse vardık!" diye bağırdı, arkasında oturan Elenna.

Birden Tom'un gözüne denizin yüzeyindeki bir ışık yansıması çarptı. Heyecandan nefesi kesilmişti.

"Sorun nedir?" diye sordu Elenna.

"Emin değilim... ama galiba Sepron'u gördüm."

Elenna'nın ona sıkıca sarıldığını hissetti. "Nerede?"

"İşte orada, adanın yakınında," diye işaret etti Tom, "ama şimdi gitti."

Hızlanması için Fırtına'yı mahmuzladı. Kısa bir süre sonra patika düzleşti ve bir çiftlik arazisine girdiler. Her şey terk edilmiş gibiydi. Büyük araziler, yanmış ekin saplarıyla kaplanmıştı.

"Bak!" diye bağırdı Elenna, bir zamanlar çiftlik evine ait olan kararmış kirişleri göstererek. "Ferno buradan geçmiş."

Tom, ejderhanın Malvel'in lanetinden kurtulmuş olduğunu ve toprakları bir daha asla yakıp kavurmayacağını bilmesine rağmen ürperdi. Fırtına'yı hızlandırdı. Durmak istemiyordu. Gümüş de birkaç adım önlerinde koşuyordu.

Fırtına, birdenbire şahlandı ve ön toynakları havayı tırmaladı.

Elenna korkmuştu, çığlık attı ve düşmemek için Tom'a yapıştı.

"Fırtına sakin ol!" diye bağırdı Tom.

At, toynakları yere değer değmez kaçmaya

başladı. Tom, dizginleri kuvvetle çekse de onu durduramadı. Ardından Gümüş'ün kıpırdamadan durduğunu fark etti, bacakları kaskatı kesilmiş, sırtındaki tüyler kabarmıştı.

"Ters giden bir şeyler var," dedi Elenna. "Bir sorun varsa, Gümüş hemen anlar."

Tom, Elenna'ya bakınca, kızın çok endişeli olduğunu fark etti. Etrafına bakındı ama hiçbir şey göremedi. Tehlike işareti yoktu. Ama Gümüş hâlâ hafifçe inliyor, Fırtına ise panik içinde dört dönerek başını sallayıp duruyordu. Simsiyah sırtı, boncuk boncuk terlemişti.

"Ne oldu oğlum?" diyen Tom, hâlâ dehşete düşmüş atı yolda tutmaya çalışıyordu. "Sorun nedir?"

Gümüş uludu. Gözlerini tam karşıya dikmişti. Onun baktığı yöne doğru dönen Tom, ufukta bir şeylerin hareket etmekte olduğunu fark etti. Ufukta gümüş bir çizgi belirmişti. Her iki yöne doğru yayılıyor, gün ışığı üzerinde

parlıyordu. Ardından Tom sulu tümseklerin ve tepelerin hızlı bir şekilde giderek büyüdüğünü gördü.

"Tom..." Elenna'nın sesi korkudan zor çıkıyor gibiydi. "Bu bir gelgit dalgası!"

Bu maceranın devamı 2. Kitap
DENİZ CANAVARI SEPRON'da.